

Odgajatelji nomadi

Krajem kolovoza, prije početka nove pedagoške godine, u našim se vrtićima događaju neki fenomeni. Okupe se odgajateljice – osunčane, odmorne, pune energije i elana – prepričavajući svoje ljetne doživljaje. Čuje se poneki trač, spomenu vlastitu djecu, muža, svekrvu, prijateljice iz djetinjstva, psa, loše kolače šogorice i još gori roštilj šogora... i tad kreće akcija preobrazbe. Odijevanjem kute počinje preobrazba u žene-nomade.

To su 'oni dani' u kolovozu kad se uređuju sobe za prihvatanje djece prvog radnog dana u rujnu. Nije to tako u svim vrtićima. Neke sretnice to rade još u lipnju, onako izmoždene na kraju godine, pa postoji velika šansa da takve, bez snage i volje, pobacaju sve viškove u kontejner. E, blago njima! One u sebi ne moraju voditi vječitu borbu: 'Da bacim? Nemam srca, možda će mi zatrebati. Ako ne ove, onda sigurno druge godine.' I tako to krene.

Godišnji odmor kao da napravi djelomičnu amneziju pa sve one odluke s kraja godine ('Kad dođem s godišnjeg jednostavno ću sve pobacati, dosta mi je seljakanja svih tih gluposti.') padaju u vodu jer počinje razmišljanje: 'A tko će mi kupiti novo?'

Pred sobama se gomilaju kutije, vrećice, privatne slikovnice, izrađena didaktika i namještaj. Koja od nas nije od doma donijela neki komadić na-

mještaja u grupu? Ili bar zavjese koje više ne trebaju u dječjoj sobi jer su djeca prerasla zečice, juriće i princeze? Ili iz podruma prenijela sinovljeve lego-kocke direktno u centar gradnje, bez njegovog znanja? Ja takve gotovo da ne poznajem. Kolica za serviranje hrane, koja su odmarala dva mjeseca, ubrzano voze stručnu literaturu, košarice za Uskrs sve zajedno s pisanicama, božićni nakit još od zadnje generacije kad je neka mama cvjećarka volontirala u grupi i izradila krasne vjenčiće od umjetne božikovine. A kad na red dođu zalihe iz zaključanih ormara, papiri i kartoni koje su donirali roditelji ili prijatelji koji se mogu domoći kakvog škarta iz proizvodnje – to se smatra neprocjenjivim bogatstvom! I onda si na trenutak sretniji jer imaš zalihe.... 'Pa kad zafali, ja ću svakako preživjeti tu krizu i imat ću papira da moja djeca i dalje bezbrižno slikaju i crtaju.'

Hrabre kolegice, iz reda onih koje smiju svoje privatne tinejdžere probuditi prije 12 sati bez posljedica, još onako snene privode ih u vrtić i primoravaju da čine nešto što isprva uopće ne razumiju: 'Ovu policu nosi u svoju sobu a ovu drugu, malo stariju, nosi teti Marjani.' Čudi se hrvatska mladež zašto njihove majke i kolegice njihovih, inače normalnih, majki rade takve budalaštine. Pa nije li svejedno kakva je policica?

E, nije! Ja sam svoju prošle godine šmirglala i lakirala. A kad tek vide sadržaj vrećica, koji nalikuju na strukturirano smeće, prva im je pomisao da mama dobro priprema za recikliranje, jer što će joj inače 50 poklopaca od Nutelle ili puna kutija kartonskih tuba od ručnika za ruke? 'Pa kako da radim bez toga?'

Naša su djeca već navikla da se najzanimljivije igračke stvaraju ispod čekića i klamerice njihove tete i da one ni u ludilu ne mogu parirati kupovnim kutijama (gradski oci neka ovo ne čitaju, molim!) pa je samim time ovo takozvano smeće osnovno sredstvo za rad.

Ti nomadski nagoni, ipak, ne stanuju u svim odgajateljskim likovima. Ima i onih koje se ponosno, za pola sata, presele noseći svoj rokovnik, fascikl i nešto pisačkog pribora u unikatnoj kutiji. Kako su to uspjele? Jesu li stvarno pametnije od nas, prljavih nakon šmirglanja, krečenja i popravljanja?

Moja je Biserka jednom rekla da se svaka poštena odgajateljica seli s čekićem, kombinirkama i šrafciđerom. I ja spadam u red poštenih, iako nisam sasvim sigurna da bih mirno prošla pored velike kutije spremne za selidbu susjeda... a ne znam niti bi li moji roditelji.

Srdačno,
Bojana

iz Bojanine perspektive